

Teď mi dej kozu a pohár: chci vlt z prvního mléka
na počest milým Múzám. Tak, Múzy, buďte mi sbohem,
stokrát sbohem; snad lépe než dnes vám zazpívám přístě.

Pasýř koz

Ať se ti lbezdná ústa, Thyrside, naplní medem,
naplní nejčistším medem, flk z Aifla ať je ti sladkou
pochoutkou! Tak jako ty — ani ctkáda neumí zpívat.
Tady máš, příteli, pohár a přesvědč se: nevoní krásně?
Jako by ve svých zdrojích jej vypláchly rozkošné Hóry.
Kissaithe, pojď, a ty si ji podoj! Přestaňte, kozy,
nedovádějte tady, sic kozel přiběhne na vás!

2/ KOUZELNICE

Kde je ten vavřín, kde kouzelné byliny, Thestylydo?
Červenou vlněnou stuhou mi ovniš obětní pohár!
Svého milence, který mě trápí, připoutám kouzly.
Už tomu dvanáct dní, co bídák nepřišel ke mně,
ani mi na dveře netlouk', ničema, ani se nepřítá,
jsem-li živá či mrtvá. To jistě zanesl jinam
přelétavé to srdce jak Afrodité, tak Eros.
Půjdu hned zítřa tam do paléstry, k Timagetovi,
až pak ho uvidím, řeknu mu do očí, jak se mnou jedná.
Teď však ho připoutám zápalnou obětí. Zasviť mi, Luno,
krásně, bohyně, zasviť! Chci vzývat tichounce tebe,
ale i Hekatu styžskou, psům hrůzu nahánějící,
když kolem tratoliší krve a hrobů se ubírá mrtvých.
Vítej, Hekato děsná: svou přízni k šťastnému konci
provázej všechny má kouzla, ať zmohou tolik co Kirké,
nebo co Médeia zmohla, co mocná Perimédeia!

Mého milence zaveď k mým dveřím, kouzelný kruhu!
Nejdřív se spálí ta ječná mouka. Tak už ji nasyp,
Thestylydo! Ničemné děvče, kams dala rozum?
Snad už i tobě, ty hanebnice, budu jen pro smích.
Sypej a přitom řkej: „To Delfidovy jsou kosti.“

Mého milence zaveď k mým dveřím, kouzelný kruhu!
Delfis utrápil mne, teď já zas na jeho trýzeň
spaluji vavřín; a jako se vzňal a hlasitě prašká,
až pak najednou shoří, že prášku nezbude po něm,
podobně žarem lásky i Delfis ať změni se v popel!

Mého milence zaveď k mým dveřím, kouzelný kruhu!
Jako ta podoba z vosku teď přispěním bohyně jhne,
podobně ve svém srdci ať láskou zjihne i Delfis!
Jako ten kovový kruh se zmltá Afroditinou
přízní, stejně ať Delfis se zmltá u mého prahu!

Mého milence zaveď k mým dveřím, kouzelný kruhu!
Nyní spálím ty plevy. Ó Hekato, ty přece pohneš
železnou branou i v Hádu a všim i nejnehynějším —
Thestylydo, neslyšíš psy, jak po městě vyjí?
Bohyně jistě je na rozcestí. Na cimbál uhoď!

Mého milence zaveď k mým dveřím, kouzelný kruhu!
Hle, již utichlo šumění větrů, utichlo moře,
jenom to trápení v srdci se nechce ztišit a nechce;
celá po něm jen hořím, a zatím Delfis, ach běda,
neučinil mě chotí, jen špatnou a necudnou holkou!

Mého milence zaveď k mým dveřím, kouzelný kruhu!
Třikrát ulévám tobě, Hekato, třikrát pak volám:
ať už s ním lehává na lůžku žena, nebo snad mladík,
ať k nim ochladne tak, jak rychle ochladl Théseus
ke krásnovlasé Ariadně na Naxu tenkrát!

Mého milence zaveď k mým dveřím, kouzelný kruhu!
„Koačká vzteklost“ je arkadská bylina: kdejaké hrůbě,
kdejaká hbitá klisna je na horách po ní jak vzteklá.

Stejnou vášní ať rozničeného spatřím i jeho,
jak se z paléstry řítí, a rovnou do domu ke mně!

Mého milence zaveď k mým dveřím, kouzelný kruhu!
Tuhle třásen měl na plášti Delfs, potom ji ztratil.

Tu teď rozškubám v kousky a hodím v zutřívý oheň.

Eróte, jaký jsi trapič, ach běda! Proč ses tak přisál

jako ta pijavka ke mně a všechnu krev jsi mně vypil?

Mého milence zaveď k mým dveřím, kouzelný kruhu!
Rozetřeného mloka k své zhoubě vypiješ ztra.

Thestylido, teď tyhle byliny, dokud je temno,

na práh mu rozmačkej, na horní práh (já srdcem jsem

k němu

poutána, o mne však on už nikterak nedbá) — a přitom
říkej a plivej: „Já Delfidovy teď roztrám kosti!“

Mého milence zaveď k mým dveřím, kouzelný kruhu!

(*Služka odejde*)

Konečně zase sama! Tak čím a odkud teď začít
s nářkem na to mé hoře? A kdo mi zplodil ty strasti?

Anaxó Eubúlovna šla v slavnostním průvodu kdysi
do háje Artemidina a nesla posvátný košík.

V průvodu vedli i sponstu zvířat, dokonce lvici.

Poslyš, jak se má láska zrodila, velebná Lunno!

Theucharidova chůva z Thrákie (bůh jí dej nebel!)

byla mou sousedkou tenkrát: i naléhá na mne a prosí,

abych šla s ní se podívat na slavnost. Oblékla jsem si —

nešťastná — řízu z bledounek bavhy s překrásnou

vlečkou,

přes ni heboučkový pláštík, plášt Klearistin, a šla jsem.

Poslyš, jak se má láska zrodila, velebná Lunno!

Asi tak v půli cesty, kde dům je Lykónův právě,

zahlédnu Eudamippa a s ním šel náhodou Delfs,

po tváři plavé chmýří, že protěž takové nemá;

oběma hrud se jen leskla (tak ty snad nezáříš, Lunno):

právě se vraceli po skvělých výkonech z gymnasia.

Poslyš, jak se má láska zrodila, velebná Lunno!

Jak jsem ho zhlédla, jak jsem se popletla, jaký to pocit

nešťastným srdcem mi projel! Má tvářička zbledla,

a průvod

pak mi už nebyl ničím; a jak jsem se dostala domů,
sama už nevím. Jak v těžké horečce, slabá až běda,

po deset nocí a po deset dní jsem nesešla z lože.

Poslyš, jak se má láska zrodila, velebná Lunno!

Moje růžová plet teď často byla jak z vosku,

všechny vlasy mi slezly a vůbec nezbylo ze mne
nic než kosti a kůže. Ach, ke komu tenkrát jsem nešla,

u které zařikačky jsem netloukla na dveře? Marné!

Nebýlo úlevy žádné; a plynul a míjel den za dnem.

Poslyš, jak se má láska zrodila, velebná Lunno!

Konečně s celou věcí se svěřím po pravdě služce:

„Thestylido, jsem těžce nemocna, pomoz mi rychle!

Nešťastnou hlavu mi popletl Delfs. Seber se tedy,

k Tymagetově paléstre jdi a vyčlejš si ho;

tam totiž chodí, jak víš, a tam i nejradši mešká.“

Poslyš, jak se má láska zrodila, velebná Lunno!

„Až pak ho zastihneš, bez svědků ovšem, tiše mu kývni —

Simaita něco ti chce, mu vyříd a zaveď ho ke mně!“

Tak jsem jí řekla, a služebná šla a přivedla ke mně

Delfda — okouzující zjev. A jen jsem ho zhlédla

právě se ubírat přes práh mých dveří lehounkým

krökem —

poslyš, jak se má láska zrodila, velebná Lunno —
více než ledový mráz mnou zachvěl, z čela mi stékal

najednou v celých potůčcích pot jako krůpěje rosy,

slůvka jsem nebyla močná a ani jsem neřekla tolik,

kolik ze spaní dítě, když s pláčem volá svou matku.
Celé mé pŕvabné tělo teď ztuhlo v panenku z vosku.

Poslyš, jak se má láska zrodila, velebná Lunno!

Když pak mě necita spatřil, tu sklopil k zemi své oči,
na lehátko si sedl a takto hovořil ke mně:

„Tím, žes mě pozvala dřív, než sám jsem přišel já k tobě,
Simaitno, o tolik předstihlas mne, oč onehdy zase
hezkeho Filina předstihl já v tom závodě během.“

Poslyš, jak se má láska zrodila, velebná Lunno!

„Byl bych přišel, ba přišel — je sladký Eros mým
svědkem —

v průvodu dvou nebo tří mých druhů již začátkem noci,
s jablky, darem Dionýsovým, v úkrytu šarů;

na hlavě topolu snůtku, tak milou Hérakleovi,
byl bych si kolem dokola ovinul nachovou stužku.“

Poslyš, jak se má láska zrodila, velebná Lunno!

„Kdybych byl od vás býval přivítán, byl bych měl radost
(jsem prý hezký a mám se prý k světu, říkají o mně):

byl bych jen zlíbal tvé krásné rty a šel se pak vyspat;
kdybych byl dostal košem a našel závoru v dveřích,

byl bych šel podruhé k vám, ale v průvodu loučí a seker.“

Poslyš, jak se má láska zrodila, velebná Lunno!

„Myslím, že na prvním místě jsem Kypřidě zavázán
díkem,

po Kypřidě však, dívko, hned tobě; zachránilas mě
tím, žes mě pozvala do domu k sobě, z velkého ohně:

beztaťk mě málem už ničil... Jak často roznítl Eros
mnohem hroznější žár než výheň liparských sopek!“

Poslyš, jak se má láska zrodila, velebná Lunno!

„Z ložnice vyhání pannu, když slepou vášní ji zmánil,
vyhání mladou žínku z podušek, ještě než zchladly
v manželském loži...“ Zde skončil. Já důvěřivá jak dítě
chopím se jeho ruky a klesám na měkké lůžko.

Brzy nám tělo jen hořelo na těle, sálaly tváře
jako dřív nikdy a my si šeptali, šeptali sladce.

Abych však nebyla příliš rozvláčná, milostná Lunno:

stalo se vůbec všechno, a oba jsme došli svých přátel
Nikdy pak na mne se nehněval on až do věřejška,

ani ne já zas na něj. Až dneska! Zavítá ke mně
matka Melixina a Filisty, flétnistky samské,

právě když z Ókeanu se rozjizdíli už hřebci

s vozkem Jitřenky různovolokté k nebeské báni.

Vypřávěla mi leccos, a že prý Delfis má lásku,
po kom však vlastně touží, zda po dívce zase či chla

přeane prý neví; jen tolik, že pořád plnil si pohár
čírým vínem své lásce na zdraví, až pak prý odběh;

že prý musí „ten milý“ mu dům teď ozdubit věnci.
Tolik mi sdělila ona má známá; nikdy mi nelže.

Dříve přicházel ke mně i třikrát a čtyřikrát za den,
s olejem lahvičku dórskou si častokrát nechával u m

nydí už po celých dvanáct dní mi nepřešel přes práh:
nejpíš s nějakou jinou se laská, o mne už nedbá.

Nymí ho připoutám těmito kouzly; jestli i potom
bude mě soužit, bůh svědkem, že zabuší na bránu su

Takové zhoubné jedy mám v zásobě ve skříní pro ně
královno, assyrský host mě naučil míchat ty jedy.

Shohem, velebná Lunno, zas v Ókean obrat své hře
já pak své hoře zas dále ponesu, jak jsem je nesla.

Shohem, ty běloskvoucí, a shohem i ostatní hvězdy,
provázející Noc, tak tiše jedoucí nebem!

3/ ZASTAVENÍČKO

Půjdu teď zazpívat Amaryllidě; zatím se pasou
na tom kopci mé kozy a Týtyros bude je hlídat.

Tityre, ty moje dušičko dobrá, pas mi ty kozy,
potom je k studánce zaved, a tamtoho plavého kozla
libyjského se varuj, Tityre: trká až hrůza.

Amaryllido sladká, proč nevyhlížíš z té sluje,
nevoláš „ty můj blázínku malý“? Zlobíš se na mne?

Snad se ti nezdá zblízka, že nos mám nehezky vzhůru
nebo vystoupnou bradu? Chceš na oprátce mě vidět?

Tady ti přináším deset jablíček; tam jsem je trhal,
odkud sis přála je mít, a zítra dostaneš jiná.

Slituj se nad mým smutkem a trápením! Kež bych se
mohl

změnit v bzučivou včelku a vloudit se v jeskyni k tobě
hustou clonou břečtanu s kapradím, která tě skrývá!

Teď tedy Erióta znám! Ach, zlý bůh! V divokých nejspíš
lesích byl odhován matkou a jistě lvičí byl kojen.

Ten svým záhudným ohněm skrznaskrz hubí mé srdce.
Dývenko krásnozraká, brv temných, buclatých údů,
přivíh se ke mně, k svému pastýři, ať si tě zhlbá!

Už i jen v políbení je tolik sladkého blaha.

Že hned roztrhám na kusy věnec, Amaryllido?!

Nesu ho, drahá, tobě. Je z břečtanu, kterým jsem proplet;
pěkně voní celer a několik poupátek růží.

Běda, copak si nešťastný počnu? Nechceš mě slyšet!
Dobrá, svléknu si kožich a tam z té skály, kde rybář

Olpis vyhlíží hejna tuňáků, seskočím do vln.

I když nezhygnu, aspoň ten pokus ti způsobí radost.

Zkoumal jsem, máš-li mě ráda, a tu jsem to bezpečně

poznal:

úderem lísteček máku se neozval, nepraskl nahlas,
tíše se roztrhl ve dvě a na měkkém rameni zvald.

Dobře to řekla ta žena, co ze síta osudy věští,
staršíká Paraitatis, když sbírala koření v lese:

celou duší prý na tobě lpím, ale tobě jsem ničím.

Také mám pro tebe bělounkou kozu, s dvojičaty k tomu.
Eritakis, ta celá osmahlá, pořád a pořád
na mně ji loudí, a dostane ji, když draboty dějáš.

V pravém oku mně škubá: tak přece možná ji spatřím!
Budu teď zpívat tady a o tu sosnu se opřu.

Snad už vyhlédne jednou, vždyť nemá v srdci přec kámen.

Hippomenés prý kdyysi, když Atalantu chtěl získat
za chot, nabral si jablěk a s dívkou závodil v běhu.

Jak jen je spatřila, jak se tím zmámila, jak se hned chytla!
Do Pylu z thessalských hor svá stáda hnal Melampús,
věštec,

Biantovi když v náruč se útulně sklonila krásná
žena, budoucí matka tak rozumné Alfesiboie.

Nezplála půvabná bohyně kytherská k Adónidovi,
když tam na horách pásí své ovce, vášní tak prudkou,
že ho tiskla k svým ňadrům i pak, když dávno byl mrtev?

Velebím Endymióna: byl milován, v trvalý spánek
pohřížen; milená dívka, též velebím Iasíona,
tolik že okusil z toho, co nepozná nezasvěcený.

Hlava mi třesí, a tobě to jedno. Nezpívám dále.
Tuhle si lehnu na zem, a třeba ať vlci mě snědí!

To bude pro tebe soustečko, vid, že med není sladší!

4/ PASTÝŘI

Battos

Řekni mi, Korydóne: jsou Filondovy ty krávy?

Korydón

Jsou přece Aigónovy; a na jeho přání je pasu.

Battos

Jestlipek si je všechny vždy večer po straně dojíš?